

De Legende van Gwaraith

De Legende
van Gwaraith

Joey Frinking

Auteur: Joey Frinking
Omslagontwerp: Joey Frinking
Omslagfoto: Danny Frinking
Landkaart: Joey Frinking
Datum van uitgave: 31 oktober 2021
ISBN: 9789464359626
© Joey Frinking

Talenuitspraak

De verscheidene fictieve namen en woorden van dit boek kunnen soms een uitdaging vormen wat betreft uitspraak. Uiteraard is de juiste uitspraak niet noodzakelijk om het verhaal te begrijpen en het staat natuurlijk vrij om alles uit te spreken op een eigen, gewenste manier. Echter, om de talen op de bedoelde manier uit te spreken, is het mogelijk het volgende schema raad te plegen. Als er vragen zijn is het verstandig om naar deze eerste pagina's te bladeren. Klanken die niet hier vermeld staan worden gewoon zoals in het Nederlands uitgesproken.

De spraak in dit boek is meestal in het Nederlands en is vertaald uit het Vlireens. Veel leesplezier!

Vlireens

Dit is de internationaal aangenomen taal van de planeet Vlireno, waar dit boek zich afspeelt. Dit is de taal waar de meeste verwarring om zou kunnen ontstaan, met de verscheidene samengestelde klinkerklanken.

-iè: wordt uitgesproken als 'jè', dus 'Tarektièn' wordt uitgesproken als 'Tarektjèn'.

-eí: wordt uitgesproken als 'jie', dus 'Kle-Eídor' wordt uitgesproken als 'Klè-Jiedor'.

-uúe: wordt uitgesproken als 'juu', dus 'Muíen' wordt uitgesproken als 'Mjuun'.

-uèi: wordt uitgesproken als 'joe', dus 'Salatuèin' wordt uitgesproken als 'Sallatjoen'.

-ue: wordt uitgesproken als 'wè', dus 'Guemor' wordt uitgesproken als 'Gwèmor'.

-g: wordt uitgesproken als in het Engelse 'good'.

-klinkers: worden kort uitgesproken, behalve een klinker met een circumflex, dus 'Kalâterâ' wordt uitgesproken als 'Kallaaterraa'.

-r: wordt rollend uitgesproken, geen Nederlandse 'r' en ook geen Engelse 'r'. het wordt (meestal) uitgesproken met je tong tegen je voorste gehemelte.

-ch: wordt uitgesproken als 'tsj', dus 'Cheviëlkièr' wordt uitgesproken als 'Tsjèvjèlkjèr'.

-De naam 'Vlireno' zelf wordt in het vertaalde Nederlands als 'Vliereenoo' uitgesproken.

Nialstrawka

Dit is de taal van de planeet Nialstraw, die al eeuwen in oorlog is met Vlireno.

-Deze taal doet Russisch aan en behoort ook ongeveer zo uitgesproken te worden.

-w: wordt als de Nederlandse 'v' uitgesproken.

-meestal wordt een klinker kort uitgesproken, maar niet altijd.

Gwairathaans

Dit is de taal van degenen die Uthekel hebben gezien en hun nageslacht. Het internationale rijk dat ze gesticht hebben heette Gwaraith.

-th: wordt uitgesproken als de Engelse 'th', zoals in 'thing'.

-g: wordt uitgesproken als in het Engelse 'good'.

-u: wordt uitgesproken als de Nederlandse 'oe'.

-sh: wordt uitgesproken als 'sj'.

-De Gwairathaanse taal heeft soms ingewikkelde samenklanken van medeklinkers, probeer deze zo goed mogelijk als één uit te spreken, zonder 'u' klanken tussendoor. Het moet één lettergreep vormen.

Farangashijns

Dit is de taal van de verre, ijzige planeet Farangash. Er zijn niet heel veel bijzonderheden aan deze taal.

-sh: wordt uitgesproken als 'sj'.

-g: wordt uitgesproken als in het Engelse 'good'.

-ch: wordt uitgesproken als de Nederlandse 'g'.

Vanehereens

Dit is de taal van de god Vanehej, die de belangrijkste godheid is in Vlireno.

-g: wordt uitgesproken als in het Engelse 'good'.

-als beste hoort alles rustig gezegd te worden en met een ademhaling.

Kaart van Vlireno

Landen:

a: Zîte-Ièr
b: Golohaj
c: Lajetel
d: Tana-Ke-Ej
e: Monratel
f: Gtarana
g: Kleselièn
h: Kle-Eïdor
i: Eklektuïen
j: Viènerestâ
k: Tloktre
l: Riènetâ
m: Gièpelâ
n: Hiwo-Kete
o: Guèinâlentre
p: Hilador
q: Telesestra
r: Mnara-Han
s: Nentiëlekar
t: Siènentar

Continnten:

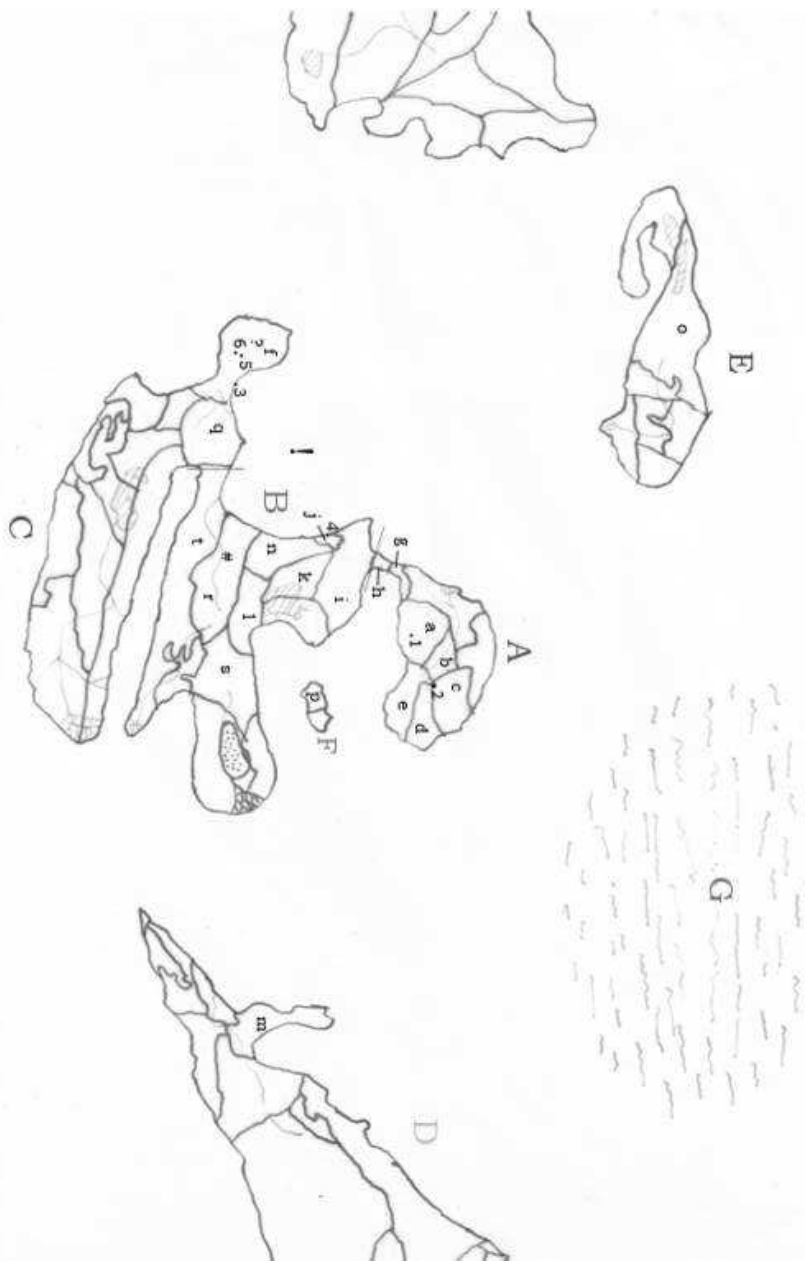
A: Tarektièn
B: Viètoukal
C: Ranetel
D: Solmanièk
E: Muïen
F: Zitalom
G: Hier ergens ligt Klanemaj

Steden en dorpen:

1: Cheviëlkièr
2: Sièrmentantres
3: Rkante
4: Tièrekalkâ
5: Danekte
6: Tegenra

Overige locaties:

!: Zee van Isjkeltar
?: De Bliksemvelden
#: De Nehleon (rivier)

Inhoudsopgave

Talenuitspraak.....	5
Kaart van Vlireno.....	8
Proloog.....	11
1: Een Vreemdeling aan de Deur.....	15
2: Vlucht van Verlatenheid.....	23
3: Eeuwige Zanden.....	29
4: Donkerste Afdaling.....	46
5: Onder het Mijlenhoge Bladerdak.....	73
6: Een Glimp uit het Verleden.....	93
7: In de Drup.....	111
8: De Zeilen Zetten.....	134
9: Een Nieuw Hoofdstuk.....	162
10: Stilte voor de Storm.....	197
11: Na de Storm.....	204
12: De Donderwolken komen samen.....	210
13: De Dag voor de Schemer.....	236
14: Schemerdag.....	245
15: Van de Schemer naar de Duisternis.....	262
16: Aartsvijanden van Vroeger.....	298
17: De Jacht Zet zich Voort.....	314
18: In Ballingschap.....	322
19: Opkomst van de Zon.....	328
20: Wraak.....	351

Proloog

Het begon allemaal met een droom. Of is het beter het een nachtmerrie te noemen? Alle gebeurtenissen die een schaduw van angst wierpen op de planeet die later Vlireno genoemd zou worden werden voorspeld op die vreselijke nacht. Die nacht, echter, was alleen nog maar vreselijk voor één persoon, de dromer, en hij zou de betekenis achter de nachtmerrie pas veel later ontdekken, toen het al te laat was.

Vlireno, al heette de planeet in deze tijd nog niet zo, was na een lange geschiedenis uitgegroeid tot een prachtige wereld. Een meerderheid van de landen kende grote welvaart en helden en heldinnen beschermden hun land tegen invasies en vijandige wezens. Het tijdperk ging de geschiedenisboeken in als de 'Heroïsche Era'. Dichters en schrijvers werden belangrijker in deze tijd en werden hoog gerespecteerd. Zij waren degenen die de geschiedenis vastlegden. Deze tijd was zo weldadig om een reden. Een lange tijd geleden, in de 'Oudheid', kregen enkele mensen visioenen van een bepaalde godheid en kregen de krachten van het licht. Al snel gingen hele landen de god, die vanaf de Heroïsche era in het heilige rijk (Fasgala Al-Nataj) en later in bijna elk land de naam Vanehej kreeg, aanbidden en kregen meer mensen de heilige kracht van het licht. Niet elk land besteedde hier veel tijd aan, maar in de landen die het deden ontstonden heuse heldenfamilies. Sommige historici en mystici beargumenteerden later het feit dat door deze aanbedding Vlireno het doel werd van de duijternis, want volgens hen zou de planeet een soort

baken van licht geworden zijn, een tegenstander die op zou moeten worden geruimd.

Maar aan deze tijd kwam een einde. En zoals genoemd begon het allemaal met een droom. Het was een vrij simpele droom en pas toen het zwarte kleed over Vlireno getrokken werd kon de vreselijke betekenis duidelijk worden. In de droom kon het slachtoffer een dorp zien met daarboven de zon, maar de zon vulde bijna de gehele achtergrond, zó sterk was hij uitvergroot. Er gebeurde eerst niks bijzonders, het dorp ging zijn gang zoals het dat altijd deed. Maar langzamerhand gebeurde er iets anders.

De nacht viel.

Maar in plaats van de zon die zakt naar de horizon, veranderde de zon van kleur. Langzaam werd het baken van licht steeds donkerder, totdat het uiteindelijk helemaal zwart was, vlammend zwart. Om de zwarte cirkel zweefde een bloedrode halo, die het waarnemen van het object mogelijk maakte. Maar er gebeurde ondertussen ook iets anders. De mensen werkten niet langer en ze waren ook niet aan het slapen, *maar ze waren ook niet langer mens*. Ze waren veranderd in vreemde duistere wezens die niet van deze aarde leken te komen. Veel langer duurde de droom niet, want toen ze in een vreemde taal begonnen te spreken schrok de dromer met een luide gil wakker.

Naarmate de tijd verstreek werden veel meer mensen geplaagd door dit soort dromen, de één nog afgrijselijker dan de andere, maar de echte duisternis begon pas na ongeveer twintig jaar. De dag scheen toen grijzer te zijn dan voorheen en het werd eerder nacht. Elk jaar werd het donkerder dan het vorige jaar en niemand kon het verklaren. In deze tijd werden het aantal krankzinnigen en zelfmoorden steeds

hoger. Weinigen konden het verdragen nooit meer het daglicht te zien. De vele Dromers werden nog steeds geplaagd en werden door een wrede kracht in leven gehouden. Het doel daarvan wist niemand.

In de laatste jaren was het onhoudbaar, de dag was compleet overgelopen in de nacht en er verscheen een vreemde rode mist in de lucht, niet overal, maar als een soort slierten in de lucht, de enige bronnen van licht. De mistflarden gingen niet weg en leken deel te zijn van de lucht. Maar dit alles was nog niet eens het begin, want op die ene dag (of was het nacht?) gebeurde hetgeen dat het begin in zou luiden van de ondergang.

De Dromers wisten het allang, maar iedereen die hen erover hoorden praten geloofden er niks van. De meeste Dromers hadden hun toevlucht al gezocht in donkere hollen, want ze werden verafschuwd en met angst aangekeken door voormalige vrienden en familie, naarmate de vervloekte Dromers steeds krankzinniger werden gemaakt. Ze zagen er nog humanoïde uit, maar in denken waren ze dat niet meer. Hun gedachten waren gevuld met lof voor een nieuwe godheid, een tegenpool voor Vanehej.

Die dag stond later bekend als Uthekels afdeling, toen er aan de hemel de vervloekte god die de Dromers zo aanbaden verscheen. Op dat moment vlogen alle rode slierten van mist ook omhoog, om de duistere heerser te omringen, bij wijze van het kronen van de koning. Op die dag liep ieder intelligent levend wezen naar buiten als een willoze slaaf. Iedereen die nog hoop had keek weg, niet naar boven, want ze wisten dat daar een heer der verschrikking was, maar ieder die de hoop opgegeven had, elk iemand die de kracht niet had om de aanschouwing te weerstaan en elke Dromer, keken omhoog.

Wat daar was valt niet te beschrijven, maar later is een bijnaam van hem de Demonenzon geworden. Hij was van zo'n vreselijke aanblik dat alle personen die hem aanschouwden veranderden in on-aardse monstrositeiten. Ondertussen was de lucht gevuld met aanbiddende spraak, in een taal die onmogelijk bedacht kon zijn door welk menselijk volk dan ook, simpelweg door de intonatie van de taal. Het was telkens hetzelfde: het monotone en zielloze:

“UthekelUthekelUthekelUthekelUthekelUthekelUthekel...”

Toen, door een mysterie, vluchtte hij weg in de nacht. Een lichte gloed verscheen weer op Vlireno, maar dit was niet het licht van de zon. Dit was het licht van het kwaad, een dikke, troebele aura om deze globe. De monsters begonnen een internationaal rijk te vormen, Gwaraith, en de wereld was ondergedompeld in angst en in kwaad.

Hoofdstuk 1

Een vreemdeling aan de deur

De soldaten van het dorp Cheviëlkiër stonden afwachting voor de eindeloze zandzee. Dertig mensen waren het, die met een jacht bezig waren. Ieder moment zou er een Haktiès, een soort reusachtige hagedis die vuurspuwt, naast de zandduin tevoorschijn komen. Dan zouden de soldaten het beest doden en het naar het centrale dorpsplein brengen, waar iedereen uit het hele dorp een gedeelte zou ontvangen van het vlees.

Het was altijd al een arm dorp geweest, net zoals alle andere nederzettingen in de woestijn van Zite-Iër. Ongeveer 2500 jaar geleden, toen het Heilige Rijk, bestaande uit de landen Golohaj, Lajetel, Tana-Ke-Ej en Monratel, al het machtigste en invloedrijkste gebied was van Vlireno, was deze woestijn nog onbewoond. Maar Sièrmentantres, de hoofdstad van het Heilige Rijk, waar de koning van de wereld zetelt, had expansionistische neigingen. Veroveren was geen optie, want het had een bondgenootschap met bijna elk land in de wereld en zéker elk land dat dichtbij het rijk lag. Het was een tijd waarin iedereen dacht alles te kunnen en klaarblijkelijk was dat meestal ook wel het geval. Nu was er een woestijn in het westen en Fasgala-Al-Nataj wilde het hebben. Op deze manier zou het rijk nog populairder worden, omdat het een schijnbaar onmogelijke taak zou voltooien: het bewonen en leefbaar maken van een hete en droge woestijn, het gebied dat later Zite-Iër zou heten. Ook zou een groter oppervlakte van het rijk in zijn voordeel werken. Dus al snel verzamelden zich vele mensen die naar het westen zouden gaan. In de woestijn gingen ze wonen op oase's, de enige leefbare

gebieden. Ondertussen zou Lajetel, de uitvindersstaat, een manier verzinnen om hier lange tijd in leven te blijven. Dat lukte na verloop van tijd ook en de woestijn werd vervangen door een groen paradijs. Vele miljoenen mensen leefden hier en het was een zeer welvarend land, maar toen de oorlog tussen Vli-reno en de planeet Nialstraw begon, veranderde alles. Men is het er nog steeds niet helemaal over uit hoe het gebeurde, maar na vele jaren strijd kreeg de woestijn langzaam de overhand. Nu waren daar bijna alle mensen uitgestorven en in geheel Zîte-Ièr leefden nu vermoedelijk niet meer dan een paar duizend mensen. Nu was het bruisende en groene land dat het eens was niet meer dan een legende en slechts weinigen geloofden er daadwerkelijk in, of kozen er voor er niet meer in te geloven, omdat ze hun hoop hadden verloren. Zo werd Zîte-Ièr een vergeten en gedoemd land, gedoemd om ten onder te gaan.

Geduldig wachtten zij, de dertig jagers, en ieder moment verwachtten zij de verschijning van de gevaarlijke hagedis, die zich achter een zandduin verschool. De jagers konden niet dichterbij komen, want dat zou te gevaarlijk zijn. Een Haktiès had immers zeer krachtige klauwen en zijn adem was schroeiend. Op deze afstand zou het beest hen niet kunnen krenken, of in ieder geval zouden ze de tijd hebben om te reageren.

Toen zagen ze beweging, een poot stapte uit de zandduin, toen een volgende. Allen namen een defensieve positie aan: benen gestrekt, rug gebogen, speer naar voren. Êén van de jagers, de hoogste in rang, de man met de naam Saltuïen Kalâterâ, fluisterde het commando om te spreiden, wat het makkelijker maakte om de hagedis te omsingelen.

Geruisloos spreidden allen tot er tien groepen van elk drie mensen waren ontstaan.

Toen verscheen het beest in zijn geheel. Het was compleet rood en bedekt met een hard pantser van schubben. Zijn rug had een rij vol met scherpe stekels. Ook veel andere plekken, inclusief zijn kop, bezaten deze.

Het dier leek even in verwarring te zijn, terwijl de jagers langzaam, héél langzaam, achter het dier probeerden te komen. Dit duurde echter niet lang en nadat het zijn bek opendeed, er een rommelig geluid klonk en zijn nek en buik nóg roder werden, was de geruisloze tactiek definitief afgelopen.

Halsoverkop vluchtten de jagers weg van de kop van de Haktiès. Een seconde later laaide er een gigantische vuurstraal uit de bek van het beest. De lucht was gevuld met geelrood vuur en hitte en de aanvoerder Kalâterâ schreeuwde zo hard als hij kon: "*Taluèitar!*" vertaald als 'aanvallen!'.

De nek van de Haktiès was het kwetsbaarst, zijn platen hadden daar een duidelijkere opening en zo konden de jagers met hun lange speren het dier vellen.

Nog net hadden de jagers de aanval vermeden en razendsnel renden ze achter het beest. Net toen de speren van vijf jagers de kraag van het dier probeerden te doorboren draaide hij zich razendsnel om. Vier van de vijf speren waren compleet afgebroken. Nog niet veel later spuwde hij een nieuwe vuurstraal, ditmaal op de vijf stakkers die hem wilden krenken. Nog net kon er één weggkomen, de vlammen stonden al op zijn kleding en toen hij gehaast op het zand rolde om het vuur te doven, zag hij rechts van hem dat zijn vier collega's geblakerd op de grond lagen. Toen hij naar boven keek om op te staan, zag hij daar nog

net de twee voorste poten van de Haktiès, één seconde later was er een scherpe pijnscheut en eeuwig zwart.

Toen gaf het dier een rauwe kreet en lekte er rood vloeistof op de grond. De andere soldaten hadden hun speren in zijn nek gestoken en het beest had zijn furie beëindigd. Langzaam viel hij opzij en hij kwam met een dof geluid op de zandvloer neer. Vandaag zou het dorp niet verhongeren, maar het kwam met een offer.

“We hadden beter voorbereid moeten zijn!” schreeuwde de man genaamd Guemor Resseroquez. Hij was een man van 32 en was al een soldaat vanaf zijn 16^e jaar. Hij had donkerbruine lange haren en blauwe ogen.

“Nu waren het er vijf! In de afgelopen acht dagen zijn er al twaalf jagers gestorven. Ons dorp lijdt aan verlies, als we zo doorgaan moorden we ons eigen dorp nog uit!”

Koelbloedig antwoordde Saltuïen Kalâterâ hem: “Nu blijft er meer water voor ons over, en meer voedsel. Alle beetjes helpen.” Generaal Kalâterâ was de oudste van het dorp. Hij was sterk gerimpeld en had een witte baard. Zijn ogen lagen diep in zijn kassen en hij liep al deels mank. Hij was in zijn 48^e levensjaar en hij wist dat zijn tijd snel kwam. Al lang was Saltuïen Kalâterâ door het leven getekend en elke vorm van empathie scheen vervangen te zijn door economische en logische beslissingen. Volgens hem was dit de enige manier om te overleven in deze zanderige hel.

Guemor Resseroquez was ook iemand die vele dingen had meegemaakt, maar als hij ergens vel op tegen was, was dat wel het onnodig opofferen van onschuldigen. Hij had te veel doden gezien en hoewel

dat sommigen tot ongevoelige, harde lieden maakt, worden anderen steeds zieker van de constante morbiditeit. Guemor behoorde tot de laatstgenoemde.

“Hoe kan het dat niks je deert, dat je je volkomen ongeroerd laat voor de constante doden? Elke dag sterft er wel iemand. Elke dag! Er moet iets te doen zijn! We moeten ons beter voorbereiden!”

“Resseroquez!” riep Kalâterâ plotseling vlijmscherp. “Wie heeft gezegd dat je je twijfels kunt tonen? Ik zou erg stil zijn als ik jou was!”

“We hebben hier te maken met mensenlevens! met zaken waarmee een hele familie uit elkaar getrokken kan worden! Heb je dan totaal geen genade?!”

Saltuïen Kalâterâ hief zijn gebalde vuist en liep met ferme passen naar Guemor toe. Hij had zijn mond open en zijn kaken op elkaar geklemd. Zijn ogen leken haast uit te puilen. “Geen genade?! Geen genade?! Je zult eens meemaken wat geen genade is! Ik zal je wat respect tonen!” Maar voordat hij zijn vuist met grof geweld op de schedel van Guemor liet neervallen schreeuwde een andere jager:

“Hé!”

Kalâterâ stopte en draaide langzaam zijn nek naar zijn onderbreker. Het was Natuëinâ Kalâtele. Ze was 29 jaar en was misschien wel de wijste van het hele dorp. Geweld had haar altijd al vies in de mond gesmaakt, maar als het nodig was had ze er geen problemen mee. Dít incident was echter niet nodig.

“We hebben al genoeg bloed gezien. Ook hebben we niks aan discussie. We waren al zo goed mogelijk voorbereid. Dus als jullie je zinloze woordenwisseling staken, zal alles een stuk beter gaan.”

Woedend op Guemor en met een ijzig koele stem zei Kalâterâ: “Resseroquez, je kunt je maaltijd

vanavond wel vergeten. Ik hoef je niet te zien, of anders zal ik minder berouw tonen. We hebben al genoeg voedsel en drinken te verdelen.”

Zwijgend verzamelde één groep van zes mensen de vijf levenloze lichamen op een plateau met meerdere handvaten. Saltuïen Kalâterâ hoorde bij deze groep. De andere groep, waaronder Guemor, tilde het loodzware beest op een vergelijkbaar, maar groter, plateau. Zo ging het leger naar het dorp Cheviëlkiër terug dat ongeveer een halve kilometer ver weg lag.

Eenmaal aangekomen liep Guemor meteen naar zijn huis. De anderen zouden de Haktiës op het centrale plein leggen om hem aan te snijden en boven een vuur te roosteren. Voor het hele dorp was het niet veel, maar het was tenminste iets. Ook mochten de inwoners op dat moment water drinken. Guemor was niet één van hen. Hij had erge honger en dorst, maar hij kon het zich niet permitteren om te dichtbij zijn generaal te komen.

Zijn huis was erg klein. Het was meer een soort tent en het had een koepelvormige structuur als dak.

De deur openend stapte Guemor in de donkere cabine. Inmiddels was het al vrij donker geworden, dus verlichtte hij de cabine met een lamp. Hij moest een aantal keren aan een draaischijf draaien en door de wrijving die ontstond ging er een vlam branden, zo werd de hele cabine zwak verlicht.

De cabine bestond alleen uit een bed en een zitruimte. Al het interieur was gemaakt van een harde substantie die geproduceerd was uit zand.

Guemor ging zitten op de harde bank en begon zijn tijd te besteden met een houtsnijwerk. Hij was er al aan begonnen, maar het was nog lang niet af. Het

kunstwerk zou later een Retuèilâ moeten voorstellen, een grote vogel die ongeveer even groot was als een mens. Zo nu en dan kwamen die weleens in Chevièlkièr, soms vielen ze aan, maar meestal waren ze ongevaarlijk voor mensen. Guemor vond hen altijd al de mooiste wezens die hij ooit gezien had, met hun vier vleugels en rood-groene veren, en hoe ze majestueus afdaalden met een rechte rug tijdens een zonsopkomst. Guemor wilde dit afbeelden met zijn houtsnijwerk.

Zo was hij ongeveer een uur bezig met zijn werk toen hij geklop hoorde op zijn deur. Guemor keek op. Hij kreeg nooit bezoekers, er was niemand die een aanleiding zou hebben om hem te bezoeken. Er werd nogmaals geklopt. Aarzelend stond Guemor op en liep naar de deur.

Toen opende hij het. In de deuropening stond een jonge vrouw van rond de 25, naar Guemors schatting. Ze had zwarte haren en felblauwe ogen die haast op leken te lichten. Het eerste wat Guemor opmerkte was de opmerkelijke kledij die ze droeg, niet de gebruikelijke bruine stof die alle Chevièlkièren als een soort kled om hen heen droegen, maar een zilverachtige stof die met sierlijke patronen versierd was. Om haar heup had ze twee lange scheden van zwaarden. Één daarvan had dezelfde patronen en kleur als haar kleding, waardoor het perfect in elkaar opging.

“Is uw naam Guemor Resseroquez?” vroeg ze.

Guemor stond versteld. Hij had haar nog nooit gezien, hoe was het mogelijk dat ze zijn naam kende?

“Wie bent u, als ik dat mag vragen?” vroeg Guemor als antwoord.

“Tasar Ranatiël,” ze stak haar hand uit en schudde die van Guemor.

Guemor kende de familienaam niet. Hij wist niemand die in dit dorp zo heette en hij wist wel zeker dat hij iedere naam kende hier. Verbaasd over deze naam antwoordde hij: "Ik ben inderdaad Guemor Resseroquez. Maar wat is je boodschap?"

Toen zei ze iets waardoor er een schittering in Guemors ogen kwam en er een sterk gevoel van hoop ontbrandde in hem. "Heb je interesse in een vlucht uit dit gedoemde land?"

Hoofdstuk 2

Vlucht van verlatenheid

Uit het land Zîte-Ièr komen was iets dat iedere inwoner van het land wel wilde, zo ook Guemor, die al zijn hele leven een instinctieve haat had opgebouwd tegen dit gebied. Elke dag zei hij tegen zichzelf dat als hij de kans kreeg om weg te gaan, hij gewetenloos die kans moest grijpen. Maar dat het daadwerkelijk aan hem gevraagd werd was iets dat hij nooit had kunnen dromen. Hij twijfelde veel. Hoe zeer hij deze plek ook haatte, er weg gaan was een vreemde gedachte. Dit was alles wat hij gekend had in zijn hele leven, en al was hij in het bezit van een wereldkaart die doorgegeven was door vele generaties van zijn familie, wist hij weinig van de wereld.

Toch zou het ridicuul zijn om dit aanbod te weigeren. Om wat meer zekerheid te hebben vroeg Guemor nog een keer aan de vreemdeling in de deuropening: “Wie ben je nou eigenlijk als ik dat vragen mag. Is het de bedoeling dat ik je ken of niet?”

“Het enige wat ik je kan vertellen is dat mijn naam Tasar Ranatiël is en dat ik een onderzoeksmis-sie leid waar ik jouw hulp bij nodig heb. Het spijt me, maar je zult het met deze informatie moeten doen. Trouwens”, zei ze terwijl ze haar vinger kort opstak en de doos op de grond oppakte. “Ik heb nog iets voor je. Zou ik in je woning mogen komen?”

Guemor aarzelde even en zei toen terwijl hij naar binnen liep: “Ja...ja, tuurlijk. Het is niet veel, maar neem plaats op de bank. Ik wil graag zo veel mogelijk horen. Alles wat toegestaan is aan mij te vertellen.”

Zittend op de zandstenen bank begon Tasar haar verhaal: “Om te beginnen, de doos.”

Ze opende de deksel en haalde er verschillende exotische gerechten uit: een soort luchtig brood, een soort vleeschotel met saus (ze had het bedekt met een deksel), op een ander bord een vreemdsoortige vis (het was ovaal, bijna circulair, en had staartvinnen helemaal rondom zijn lijf) en Guemor vroeg zich af in welke omstandigheden deze vis had gezwommen om er zo opmerkelijk uit te zien, en op het laatste bord was een groene vrucht of groente van ongeveer dertig centimeter in lengte die bedekt was met stekels en op bepaalde plekken inhammen had.

Guemor keek verbaasd naar Tasar, zich afvragend waar ze dit allemaal vandaan had.

“Ik hoorde dat je een meningsverschil had met generaal Kalâterâ. Je was niet bij het diner aanwezig toen ik daar naar je vroeg. Vandaar de maaltijd die ik mee heb gebracht.”

Met een blik van woede zei Guemor: “Ik word er gewoon zo kwaad van. Het wordt steeds erger, meer mensen sterven dan dat er bij komen. En we doen er niks aan, we lopen net zo veel risico als anders. Alleen al vandaag zijn er vijf soldaten gestorven. Cheviëlkiër is aan het vallen. Ik vrees dat het niet lang meer duurt voordat we tot stof zullen vergaan en dit dorp tot een spookachtige ruïne verandert. Maar toen kwam jij.”

Zijn blik ging naar Tasar. “Toen bood jij me een vlucht aan. Ik snap het niet, waarom ik? Waarom ben ik zo speciaal?”

Tasar gaf een vluchtige glimlach aan hem. “Later. Kom met me mee en uiteindelijk zal ik het je vertellen.”

Guemor keek haar serieus aan en zei: “Ben je te vertrouwen? Of leid je me in de val?”

“Ik beloof het, ik zal alles doen om je te beschermen.”

Na een paar seconden denken stak Guemor uiteindelijk zijn hand uit. Lachend schudde Tasar die van hem. “Ik ga mee.” Zei Guemor met een schittering van hoop in zijn ogen. “Vertel me alles over onze missie.”

“Oké, je moet weten dat onze eindbestemming ver weg is. Misschien niet aan de andere kant van de wereld, maar het is desalniettemin een lange reis. Ben je vertrouwd met een wereldkaart?”

“Ja, een oud exemplaar wordt al decennia doorgegeven in mijn familie. In mijn vrije tijd heb ik het goed bestudeerd.”

“Mooi, onze bestemming is het schiereiland Gtarana.”

Guemor was zichtbaar verbaasd: “Maar, weet je wel niet hoe ver dat ligt? We moeten helemaal naar Ranetel toe.”

“Dat klopt, maar dat is beter dan hier blijven, toch? Luister, ik heb een heel plan opgesteld. Eerst gaan we naar het westen naar het woud van Kleseliën. Daar bereiden we ons voor op een gevaarlijk reis door Kle-Eídor. De bewoners in dat woud zijn erg gesteld op hun privacy en zullen niet terugdeinzen om een regen van pijlen op ons neer te laten vallen. We moeten koste wat kost ervoor zorgen dat we niet gedetecteerd worden. Als we daar uit zijn gekomen moeten we ons een weg banen door de hevig vulkanische vlakke Eklektuïen. Daar wonen maar weinig mensen en zij die dat doen zijn van het ruige soort. Ze zijn daar maar voor één reden, goud. Toen dit een paar eeuwen geleden ontdekt werd kwamen velen naar deze vlakten. Dit aantal is echter fors teruggelopen, omdat dit gebied uitzonderlijk gevaarlijk bleek te

zijn. Slechts een paar proberen het nu en nog minder komen terug en worden rijk. Ze zullen niet antagonistisch aan ons zijn, maar we moeten ze niet tegen ons krijgen. Als we dit hete gebied achter ons hebben gelaten komen we in het relatief kleine handelsstaatje Viënerestâ. Ze zijn al eeuwen goede vrienden met het Heilige Rijk. Daar zullen we eindelijk een warm welkom hebben en kunnen we uitrusten. Dat is ook de plek waar we een schip zullen vinden en een bemanning zullen verzamelen voor de opkomende tocht. We varen door de Zee van Isjkeltar naar het oosten van Gtarana. Dit land bestaat uit vele stadsstaten, die in complexe oorlogs- en handelsverhoudingen zitten. We zullen hier niet bestreden worden, maar een verblijfspot vinden kan lastig worden. Ik denk dat we het meeste kans maken in de stad Rkante. De mensen van Gtarana zijn gehard en schijnen nooit gelukkig te zijn. Dat is de reden voor mijn onderzoeksexpeditie. Iedereen woont daar in het oosten, maar het westen is leeg. Daar in het westen woedt een oneindige donderstorm en er groeit niks. Het heeft daarom de bijnaam 'de Bliksemvelden' gekregen. Er zijn vele legenden over, op meerdere plekken, maar vooral in Gtarana. Het gaat altijd over een donkere kracht, of dat nou een god is of een hele populatie, die het westelijke land vervloekt. Het gekke is dat het ook echt een invloed heeft op de inwoners. Bijkomstig is dat geen enkel natuurlijk effect die hoeveelheid bliksem kan veroorzaken. Dat is de reden waarom wij en de bemanning naar het westen gaan, te gaan naar waar niemand levend van is teruggekeerd, om het mysterie voor eens en voor altijd op te lossen."

Guemor vroeg vertwijfeld: "Maar hoe wil je dat in naam van Vanehej gaan doen? Alleen al Zîte-Ièr is levensgevaarlijk. Vooral de nacht is gevaarlijk. We

hebben dan constant wachters om het dorp te bewaken. Uit het zand kruipen dan de meest lugubere wezens naar boven en ze eten iedere nietsvermoedende reiziger op. Er zijn er niet veel die ze gezien hebben en overleefden, dus de beschrijvingen zijn schaars. Maar de meeste documenten vertellen dat de meerderheid van de wezens lijkt op de overblijfselen van de doden. Soms blijft zelfs alleen het geraamte over. Dit is één van de redenen waarom we niet gewoon met een volksverhuizing de woestijn ontvluchten. Het is gewoon te moeilijk. We hebben geluk dat ze bang voor het licht lijken te zijn, al is dat een schamele troost. Ze moeten hun geheugen al lang hebben verloren, want ik heb gehoord dat ze als uitzinnigen tekeer kunnen gaan. fakkels bieden haast geen verdediging, maar het is het enige wat we hebben.”

“Ik weet het, ik ben immers ook hierheen gekomen. Voorgaande aan mijn reis ben ik naar Monratel in het Heilige Rijk gegaan, om bepaalde lichtelixirs aan te schaffen. Als het nacht dreigt te worden, draai je de dop eraf en gooi je het in de lucht. Dan zal je beschermd worden voor ongeveer vijftien uur door een koepel van licht. Ik heb me alleen een beetje vergist.”

Krabbend aan haar hoofd zei ze aarzelend: “Ik heb me in de reistijd vergist. We hebben misschien niet genoeg om deze hele reis af te leggen met elixirs. Als we het wel halen zullen we ook niks meer overhouden. Uiteindelijk zullen we dus wellicht weerstand moeten bieden. En dat doen we met dit.”

Tasar haalde een van haar gevesten van zich af en gaf het aan Guemor. “Je bent al een lange tijd een soldaat, ik denk dus dat je je hier wel mee kunt redden.”

Guemor keek Tasar nog even aan en richtte zijn blik toen op het zwaard. Hij ging staan in het midden van de kamer en haalde het uit de schede. Zijn ogen werden groter toen hij keek naar het glanzende metaal. Zwijgend maakte hij zwaaibewegingen. Nog steeds kijkend naar het zwaard zei hij: "Je bent een enigma, Tasar. Deze zwaarden worden in dit land niet gemaakt. Wij gebruiken alleen maar stenen zwaarden om mee te oefenen. Wanneer vertrekken we?"

"Morgenochtend, als dat lukt. Je kunt nu een gedeelte van de maaltijd eten die ik hier neer heb gelegd, maar bewaar de rest. Ik heb de verdere proviand mee."

Tasar stond op. "Ik zie je morgen. Weet dat dit misschien de laatste keer is dat je Cheviëlkiër ziet."

"Ik zal er niet om rouwen. Op naar een betere toekomst."

Tasar glimlachte weer. "Dat is de instelling."

Toen ze uit de deur stapte zei ze nog even: "We spreken bij jouw huis af, om zeven uur 's ochtends. Je hoeft in principe zelf niets mee te nemen. Ik heb alle nodige dingen." Na een rust zei ze: "Tot morgen." En Tasar verdween ergens tussen twee huizen.

Guemor sloot de deur en hij was totaal verbijsterd. Zijn gedachten raasden door zijn hoofd. Hij was tot weinig meer in staat en na pas ongeveer tien minuten begon hij aan zijn diner. Hij kon maar weinig op, al zijn gedachten waren voor hem te veel. Vervolgens, na alles goed verpakt te hebben, ging hij naar bed. Het zou zijn laatste nacht in Cheviëlkiër worden.

Hoofdstuk 3

Eeuwige zanden

De zon brandde laag aan de horizon achter de eindeloze zandduinen. Het veroorzaakte een prachtige gouden gloed overal waar je keek. Zeven uur was het en tijd voor de reis.

“Dit mag dan een arm land zijn, het is wel prachtig,” zei Tasar. Ze stond met Guemor tussen de woestijn en het dorp. Allebei hadden ze een rugzak om, met proviand en andere nodige spullen.

“Zeg dat nog eens als je hier over een aantal jaren nog steeds woont,” zei Guemor, “of een week.” Hij keek nog één keer om, voordat ze een stap verzetten in de richting van de woestijn. “Daar gaan we dan,” zei hij.

Hij fixeerde zijn blik weer voor zich. Op dat moment begonnen ze hun tocht.

Tasar had erg veel last van de hitte. De lucht drukte twee keer zo hard op haar als normaal. Ze was dan ook erg verbaasd over Guemor, die er geen enkele last van scheen te hebben. “We hoeven niet elke nacht op de woestijngrond door te brengen,” zei Tasar. “Als we onderweg dorpjes tegenkomen kunnen we daar wellicht de nacht doorbrengen. Dan hoeven we geen elixirs te verspillen.”

“Ja, ik hoop dat ze ons binnenlaten. Ik weet in ieder geval dat ze ons niet meer zullen geven dan onderdak.”

“We hebben ook niet meer nodig.”

Zo liepen ze nog een hele tijd zwijgend. Helaas was deze dag een uitzonderlijk hete dag, zelfs voor Guemor. De lucht die ze inademden was droog en bevatte weinig zuurstof. Hierdoor ging de tocht bijzonder moeizaam. Guemor was hieraan wel gewend,

maar Tasar niet. Ze was niet gewend aan de zanderige ondergrond en ze struikelde soms bijna. Door de droge lucht kregen ze vaak dorst, maar ze konden niet teveel drinken, de voorraad mocht immers niet opraken. Na een tijd van ongeveer vijf uur lastte Tasar een pauze in.

“We moeten even rusten,” zei ze. Allebei dronken ze wat van hun waterfles. Ook aten ze wat. Het was een soort hard en plat brood, wat niet echt geweldig smaakte, maar ideaal was in deze omstandigheden. De zon stond nu pal boven hen, waardoor de temperatuur nóg drukkender was. Een uur ongeveer zaten ze op de zandbodem. Daarna stonden ze weer op en vervolgden hun reis. De overige reis duurde nóg zo’n vijf uur. Op dat moment begon het donkerder te worden en was de warmte eindelijk minder aan het worden. Nu het donkerder was, konden ze ook de flikkerende lichten zien van een dorpje in de verte.

“Nu is, denk ik, een mooie tijd om een elixir af te steken,” zei Tasar. Ze haalde haar tas van haar rug en haalde er een zilverachtig, bol flesje uit. Het was versierd met sierlijke patronen. “Bedek je ogen, als ik hem in de lucht gooi.”

Tasar draaide er een metalen dopje af en op dat moment gooide ze hem in de lucht. Een verblindend wit licht en een luide knal volgden en Guemor bedekte meteen zijn ogen. Toen hij ze een paar seconden langzaam weer opendeed, zag hij dat ze omringd waren door een witte, transparante koepel. Binnenin de koepel was het compleet licht, maar ze konden nog steeds naar buiten kijken, waar het veel donkerder was. De hitte was echter onveranderd.

Tasar was degene die eerst sprak: “Zo, hier zullen we de nacht verblijven. We zijn beschermd tegen die donkere creaturen. Morgen kunnen we

misschien wel bij dat dorpje aankomen.” Ze wees in de richting van de nederzetting. “Dat hebben we ook hard nodig, want we hebben nog maar zes elixirs. En we moeten nog ongeveer zes dagen lopen. We zouden dus op tijd moeten komen, maar er kan altijd iets zijn wat ons gaat vertragen. Als ze op zijn, zijn we aangewezen op onze zwaarden.”

Guemor antwoordde haar, alsof hij niet gehoord had dat ze over een dorp had gesproken: “Je zei dat we misschien niet voldoende lichtelixirs tot onze beschikking hebben. Hoe kunnen we ons de hele nacht verweren tegen hen? Ik vind het vreselijk om eraan te denken.”

“We zullen ons best doen. En het gaat ons lukken. Echt, Guemor. Ik heb je niet op een expeditie gestuurd om te sneuvelen. En bovendien, er is een grote kans dat we gewoon uitkomen met onze voorraad. Het komt allemaal goed.”

Ze ademde diep in en pakte één opgerolde slaapzak uit haar tas. Daarna legde ze hem op de zandbodem. “In jouw tas zit er ook één,” zei ze snel tegen Guemor. Hij haalde zijn tas van zijn rug en deed hetzelfde als Tasar. Ze aten eerst nog wat van de gerechten die Tasar mee had genomen de dag ervoor. Ze zei:

“We houden allebei de helft van de nacht de wacht. Er leven hier niet veel vijandige dieren, die binnen ons schild kunnen komen, maar we nemen het zekere voor het onzekere.” Daarna, toen ze klaar waren en het ongeveer zeven uur was, gingen ze slapen

Maar rust kwam niet.

Het verblindende licht priemde in Guemors ogen en hield hem constant uit zijn slaap. Elke keer

dat hij op het punt stond over de drempel van de slaap te stappen, werd hij weer teruggetrokken door het brandende licht. Met pijnlijke ogen gaf hij de strijd maar op en hij stond op.

Tasar stond voor hem, turend in de verte. Ze merkte hem op, terwijl hij omhoog kwam. Verbaasd vroeg ze hem:

“Waarom ben je wakker? Je hebt je rust hard nodig. Morgen wordt een lange dag.”

“Ik kan niet slapen. Het is alsof ik overdag moet slapen binnenin deze kleine zon.”

Tasar liet een kort, uitademend lachje horen. Het was echter uitgedoofd na een seconde. Guemor begon te kijken naar waar Tasar naar keek. “Is er al iets te zien?”

“Wel iets...”

Guemors hart stopte bijna toen hij zag wat Tasar zag. Buiten de koepel wandelden de meest groteske vormen naar hen toe. Zwarte wezens waren het, die mank liepen als beesten. Dit was de eerste keer dat Guemor zicht op hen had in zijn leven en de aanblik beviel hem allerminst.

Ze zagen eruit als skeletten of lijken en velen zagen er humanoïde uit, maar bedekt met een zwarte, slijmerige substantie, alsof ze ondergedompeld waren in het slijk van de dood. Of hun huid en aderen waren zwart, Guemor kon het niet met zekerheid zeggen. Bij nadere inspectie, echter, zag Guemor dat de wezens hun menszijn allang hadden verworpen. Hij zag dat velen gemuteerde wezens waren, een samenraapsel van meerdere ongelukkige doden. Sommigen hadden meerdere benen en weer anderen hadden schedels over hun hele lichaam, rode vlammen in hun ogen. Weer anderen, maar zij waren schaars, waren gedegradeerd tot klompen anato-

misch materiaal, vlezige en benige substanties, die geheugenloos als slakken voortkropen op hun slijmerige buiken. Hun maten varieerden zeer. Er waren dwergachtige mislukkingen, bestaande uit niet meer dan een schedel, die als krankzinnigen vooruit liepen met alles wat hen verder kon dragen. Ook zag Guemor een titanisch figuur, de grootste van allen, die wel drie keer zo hoog als Guemor moest zijn. Hij was opgebouwd uit een mengelmoes van botten en organen, waarvan de meeste zich op een plek bevonden waar ze niet zouden moeten horen, die samen toch de vorm van een mens werden. Als benen had hij een dikke slangenstaart van beenderen. In zijn hand, als het een hand genoemd kon worden, hield hij een scepter van botten. En telkens kropen er weer nieuwe gedaanten uit het zand.

Kokend van angst schreeuwde Guemor: "We zijn ten dode opgeschreven! Bij de hemelen, wat zijn dat?! Wat heb je gedaan, Tasar?! Je had me net zo goed dood kunnen steken, voordat we met deze gedoemde reis begonnen."

Doodkalm reageerde Tasar: "Rustig, rustig. We zijn hierbinnen helemaal veilig. Ze kunnen niet door ons schild heen bre..."

"Ons schild?! Welk schild?! Je bedoelt zeker deze bundel van licht!" Ter demonstratie stak hij zijn hand uit de lichtglobe, natuurlijk volkomen ongedeerd.

"Ze kunnen niet tegen licht, dat heb ik al gezegd," antwoordde Tasar, nu lichtelijk geïrriteerd. "En heb je..."

"Maar het i..."

"En heb je ooit weleens het licht gebroken?!" ditmaal wat luider om zijn onderbreking te overstemmen.

Guemor werd nu stiller.

Na even af te wachten antwoordde Tasar: "Dat dacht ik al. Ze kunnen ons niks doen en ik denk dat ze snel weg zullen gaan."

Nadat ze dit gesproken had werden ze hardhandig opgeschrikt door een aantal luide klappen. Instinctief stopte Guemor zijn oren dicht en hij keek om zich heen. Van alle kanten beukten, krasten en sloegen alle zwarte mutanten op de muur van licht. Het was een vreselijke aanblik, alsof een vreselijke oorlog de laatste vestiging van de mensheid probeerde te vernietigen en buiten was de dood. De klappen werden afgewisseld met afgrijselijke kriesen uit dode kelen en de geur van rottend vlees en verbranding drong binnen in de neuzen van de twee.

Guemor werd wit van schrik en hij kromp trillend ineen. Tasar zag hem en zakte tot zijn niveau en klampte hem vast. Ze had haar armen om hem heen geslagen en ze hield één hand op zijn hoofd, als een moeder die haar kind beschermt tegen het onweer, tegen de eindeloze wrede bliksemflitsen. Zijn gezicht was afgeschermd. Ze fluisterde liefdevol in zijn oren: "Alles is goed. Rustig, maar. Alles is goed." Ze wist niet hoelang het uiteindelijk duurde, maar na een lange tijd stopte de storm eindelijk.

Alles was plotseling stil. De enige geluiden die de oren van de twee bereikten waren de geluiden van weglopende skeletten, sommigen van hen zich een weg gravend door het zand.

Langzaam werd Guemor zich bewust van de situatie. Hij maakte zijn hoofd los van haar hand en gaf haar een merkwaardige blik. Snel maakte hij zich van haar armen los. Hij gaf haar nog een laatste vragende blik, voordat hij zich weer te ruste legde.

Maar de slaap zou niet komen. Niks van alle gebeurtenissen die zich in het afgelopen kwartier voltrokken kon hem over de drempel van de slaap trekken. Hij kon in ieder geval niet meer kijken naar Tasar, hij werd door haar elk uur weer meer verward.

De lucht was gevuld met een gouden gloed, die nog lichter was door de koepel van licht waarin de klaarwakkere Guemor stond, de wacht houdend. De hele nacht had hij staan denken over alle gebeurtenissen van het begin van de nacht. Maar ook vroeg hij zich dingen af over Tasar. Wie was ze? Waarom koos ze Guemor uit voor haar expeditie? Wat had Guemor hier mee te maken? Deze vragen spookten door Guemors hoofd. In de loop van de nacht bekoelden zijn gedachten aan Tasar echter. Hij koos ervoor om haar te respecteren, ongeacht wie ze wel eens kon zijn. De waarheid zou vanzelf wel eens naar boven komen.

Het was voor hem een gek gevoel dat hij de vorige nacht nog gewoon in Cheviëlkiër was. Nu zou hij zijn geboortedorp misschien nooit meer zien. Een nostalgisch gevoel be kroop hem, iets dat hij niet vaak of zelfs helemaal nooit had gevoeld. Hij had zijn land, zijn dorp en de loop van zijn leven altijd al gehaat. Maar nu hij verder van huis was dan ooit tevoren, verlangde hij bijna weer terug naar Cheviëlkiër.

Hij blies de gedachte snel weg en besloot om Tasar wakker te maken. Hij schudde haar licht heen en weer en ze werd rustig wakker.

Na volledig opgestaan te zijn zei ze: "Vandaag is het de bedoeling te overnachten in dat dorp daar. Ik hoop dat er een leegstaande woning is."

De twee vervolgden hun tocht door de zandzee. Ze hadden geluk dat het relatief koel was deze dag,